

Sygn. akt I Ns 1022/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Kazimierz Firlej

Protokolant: protokolant sądowy Aneta Rzepka

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2016 roku w Suchej Beskidzkiej na rozprawie

sprawy z wniosku A. K.

z udziałem M. S.

o zasiedzenie

postanawia:

1. oddalić wniosek;
2. kosztami postępowania obciążyć wnioskodawcę.

Sygn. akt I Ns 1022/15

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 22 września 2016 r., sygn. akt I Ns 1022/15

We wniosku z dnia 14 grudnia 2015 r. (k. 2) wnioskodawca A. K. wniósł o stwierdzenie, że uczestnik M. S. nabył przez zasiedzenie z dniem 24 kwietnia 2013 r. własność rzeczy ruchomej, tj. pojazdu marki S. (...) z 2005 r., o nr rej. (...), nr VIN w chwili zakupu (...) (rzeczywisty nr VIN (...)).

W uzasadnieniu wniosku (k. 2-3) wnioskodawca podał, iż uczestnik nabył w M. w dniu 23 kwietnia 2010 r. przedmiotowy pojazd marki S. (...) od wnioskodawcy A. K.. W dniu 7 czerwca 2013 r. w B. funkcjonariusze Policji dokonali zatrzymania opisanego pojazdu z uwagi na podejrzenie, iż może pochodzić z przestępstwa kradzieży. W toku postępowania przygotowawczego ustalono, iż pojazd ten pochodził z kradzieży na terenie Hiszpanii dokonanej z 27/28 stycznia 2010 r. W pojeździe tym doszło do przerobienia nr VIN, Wnioskodawca nabył wskazany pojazd legalnie w Polsce, nie miał świadomości, iż pochodzi on z przestępstwa. Wnioskodawca w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedał ten pojazd uczestnikowi w dniu 23 kwietnia 2010 r. w M.. Pojazd został sprawdzony po zakupie przez uczestnika, otrzymał on dokument potwierdzający pozytywny wynik przeglądu technicznego. Wnioskodawca wskazał, iż uczestnik nabył wskazany pojazd w dobrej wierze i użytkował go nieprzerwanie przez okres 3 lat 1 miesiąca i 2 tygodni do czasu zatrzymania przez organy ścigania. Wnioskodawca podał również, iż pomiędzy nim a uczestnikiem toczy się przed Sądem Rejonowym w Myślenicach zainicjowana przez uczestnika sprawa o zapłatę z tytułu wady prawnej wskazanego pojazdu, w wobec czego wnioskodawca posiada interes prawny w złożeniu niniejszego wniosku o zasiedzenie.

Na rozprawie w dniu 22 września 2016 r. uczestnik M. S. wniósł o oddalenie wniosku, przy czym oświadczył, iż nie liczy kosztów. Jednocześnie, nie uzasadnił swojego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 kwietnia 2010 r. uczestnik M. S. zakupił od wnioskodawcy A. K., który prowadzi działalność gospodarczą w zakresie handlu samochodami w postaci komisju, pojazd marki S. (...) o nr rej. (...), rok produkcji 2005, o nr VIN (...). W chwili zakupu pojazdu uczestnik otrzymał od wnioskodawcy kartę pojazdu, dowód rejestracyjny, fakturę VAT oraz ubezpieczenie. Uczestnik działał w zaufaniu do wnioskodawcy, nie podejrzewał, że zakupiony przez niego pojazd może pochodzić z przestępstwa. Wszystkie sprawdzone przez niego numery VIN się zgadzały. Wnioskodawca zapewniał uczestnika przed zawarciem umowy, iż z samochodem jest wszystko w porządku, gdyż wcześniej sam dokonywał jego przerejestrowania, w związku z czym uczestnik sam we własnym zakresie nie sprawdzał tego samochodu przed jego zakupem.

Dowód: fakt bezsporny, a nadto: kopia faktury VAT z dnia 23.04.2010 r. (k. 8), przesłuchanie uczestnika M. S. (k. 36/2, 00:05:24- 00:14:35).

Uczestnik dokonał rejestracji wskazanego pojazdu, w związku z czym wydano mu tablice rejestracyjne o nr (...) 20VS.

Dowód: fakt bezsporny, a nadto: przesłuchanie uczestnika M. S. (k. 36/2, 00:05:24- 00:14:35).

W dniu 7 czerwca 2013 r. uczestnik został zatrzymany przez patrol Policji do rutynowej kontroli. W jej trakcie, funkcjonariusze Policji ujawnili ingerencję w pole manewrowe VIN znajdujące się na podszybiu pojazdu oraz brak naklejki kontrolnej znajdującej się na komorze bagażnika. W tym samym dniu przedmiotowy pojazd został zatrzymany z uwagi na podejrzenie, iż pochodzi on z przestępstwa. Uczestnik dobrowolnie wydał pojazd. W toku postępowania przygotowawczego, w wyniku przeprowadzenia badań mechanoskopijnych ustalono, iż numer identyfikacyjny VIN pojazdu objętego wnioskiem o treści: (...) nie jest numerem oryginalnym, nosi on ślady szlifowania i pozafabrycznego wykonania znaków, a zatem tabliczka znamionowa i VIN publiczny są podrobione. W toku wskazanego postępowania ustalono również, iż pojazd o pierwotnym- oryginalnym nr VIN: (...) widnieje w Policijnej Bazie KSIP- SIS jako utracony. Został skradziony w dniu 27/28 stycznia 2010 r. na terenie Hiszpanii. Wskazane postępowanie zostało umorzone wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa. Jednocześnie, w toku tego postępowania zostało wydane postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 7 sierpnia 2014 r., na podstawie którego postanowiono pojazd objęty niniejszym wnioskiem przekazać Towarzystwa (...) z H., jako właścicielowi pojazdu, przez pełnomocnika C. (...) (...) P. N.. Pojazd ten został odebrany w dniu 17 grudnia 2014 r.

Dowód: notatka urzędowa z dnia 07.06.2013 r. (k. 1 akt sprawy o sygn. Ds. 745/14), protokół zatrzymania rzeczy (k. 4 akt sprawy o sygn. Ds. 745/14), opinia z dnia 08.08.2013 r. (k. 31-32 akt sprawy o sygn. Ds. 745/14), notatka urzędowa z dnia 16.08.2013 r. (k. 36 akt sprawy o sygn. Ds. 745/14), postanowienie o umorzeniu śledztwa z dnia 18.08.2014 r. (k. 5- 7 oraz k. 129 akt sprawy o sygn. Ds. 745/14), postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 07.08.2014 r. (k. 120 akt sprawy o sygn. Ds. 745/14), pokwitowanie odbioru z dnia 17.12.2014 r. (k. 145 akt sprawy o sygn. Ds. 745/14), przesłuchanie uczestnika M. S. (k. 36/2, 00:05:24- 00:14:35).

W związku z wpływem do Starostwa (...) postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych, którym zwrócono dowód rejestracyjny przedmiotowego pojazdu oraz następnie postanowienia o umorzeniu śledztwa w sprawie podrobienia w nieustalonym miejscu i czasie znaków identyfikacyjnych nr VIN tego samochodu, wznowiono postępowanie rejestracyjne, w wyniku którego decyzją z dnia 2 lutego 2015 r. odmówiono rejestracji przedmiotowego pojazdu na rzecz uczestnika.

Dowód: dokumentacja dotycząca rejestracji pojazdu S. (...) o nr rej. (...) (k. 20).

Uczestnik pozwem z dnia 24 lutego 2015 r. zainicjował proces przeciwko wnioskodawcy przed Sądem Rejonowym w Myślenicach, w którym domaga się zasądzenia na jego rzecz od wnioskodawcy kwoty 36.200,00 zł z odsetkami z tytułu wady prawnej rzeczy sprzedanej. W dniu 16 marca 2015 r. Sąd ten wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który utracił moc z uwagi na skuteczne wniesienie przez A. K. sprzeciwu od nakazu zapłaty. Postępowanie to zostało zawieszona na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c.

Dowód: kopia nakazu zapłaty z dnia 16.03.2016 r. (k. 4), pozew z dnia 24.02.2015 r. (k. 2-4 akt sprawy o sygn. I C 325/15), nakaz zapłaty z dnia 16.03.2015 r. (k. 20 akt sprawy o sygn. I C 325/15), sprzeciw z dnia 27.05.2015 r. (k. 22- 25 akt sprawy o sygn. I C 325/15), postanowienie o zawieszeniu z dnia 18.12.2015 r. (k. 50 akt sprawy o sygn. I C 325/15).

Powyższe ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach powołanych przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek podlegał oddaleniu.

Na gruncie niniejszej sprawy wnioskodawca domagał się stwierdzenia, iż uczestnik nabył własność pojazdu objętego wnioskiem przez zasiedzenie z dniem 23 kwietnia 2013 r. W pierwszej kolejności, w odniesieniu do legitymacji czynnej wnioskodawcy, należy więc wskazać, iż z uwagi na toczący się pomiędzy stronami proces przed Sądem Rejonowym w Myślenicach do sygn. I C 325/15 w sprawie o zapłatę, której uczestnik domaga się od wnioskodawcy z tytułu wady prawnej rzeczy sprzedanej, Sąd uznał, iż wnioskodawca posiada interes prawny w zainicjowaniu niniejszego postępowania.

Stosownie do treści art. 174 § 1 k.c. posiadacz rzeczy ruchomej niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada rzecz nieprzerwanie od lat trzech jako posiadacz samoistny, chyba że posiada w złej wierze. Z przytoczonego przepisu wyodrębnić można trzy przesłanki, których jedynie kumulatywne spełnienie uprawnia Sąd do stwierdzenia o zasiedzeniu własności rzeczy ruchomej. Są to zatem: samoistne posiadanie, okres trzech lat oraz dobra wiara, która musi występować u posiadacza przez cały okres potrzebny do zasiedzenia wskazanej ruchomości, a nie jedynie w momencie jej nabycia.

Odnosząc się do wskazanych przesłanek, wskazać należy, iż w zasadzie ich spełnienie nie było przez uczestnika kwestionowane. Również analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła Sąd do przekonania, iż uczestnik, tak zarówno w momencie nabycia wskazanego pojazdu, jak i przez cały okres jego użytkowania do momentu jego zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji, przekonany był o legalnym nabyciu wskazanego pojazdu, czuł się jego właścicielem oraz władał nim jak właściciel. Nadto, zakupił wskazany pojazd od wnioskodawcy, który prowadzi w tym zakresie działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. K.. Uczestnik mógł zatem wnioskować, iż pojazd ten został nabyty legalnie. Pozostawał zatem w dobrej wierze w momencie nabycia oraz przez cały czas władania tym pojazdem do czasu jego zatrzymania w dniu 7 czerwca 2013 r. Również charakter posiadania wskazanego pojazdu odpowiadał władaniu właścicielskiemu. Wskazać należy, iż można byłoby również przyjąć, że okres trzyletni wskazanego posiadania samoistnego w dobrej wierze upłynąłby w dniu 23 kwietnia 2013 r., a więc jeszcze przed zatrzymaniem wskazanego pojazdu w dniu 7 czerwca 2013 r. przez funkcjonariuszy Policji, gdyby jednak nie wystąpiła na gruncie niniejszej sprawy okoliczność, która wyłączała możliwość stwierdzenia zasiedzenia wskazanego pojazdu przez uczestnika. Godzi się bowiem zauważyć, iż nie ma możliwości nabycia własności rzeczy ruchomej przez zasiedzenie ten, kto jest jej właścicielem. Wskazana okoliczność, wyłączająca możliwość stwierdzenia zasiedzenia, została wprost wyartykułowana w treści art. 174 § 1 k.c., który stanowi, iż jedynie posiadacz rzeczy ruchomej niebędący jej właścicielem może ją nabyć w drodze zasiedzenia.

W tym zakresie należy wskazać, iż zgodnie z dyspozycją art. 169 § 1 k.c. jeżeli osoba nieuprawniona do rozporządzania rzeczą ruchomą zbywa rzecz i wydaje ją nabywcy, nabywca uzyskuje własność z chwilą objęcia rzeczy w posiadanie, chyba że działa w złej wierze. Jednocześnie, § 2 powołanego przepisu stanowi, że gdy rzecz zgubiona, skradziona lub w inny sposób utracona przez właściciela zostaje zbyta przed upływem lat trzech od chwili jej zgubienia, skradzenia lub utraty, nabywca może uzyskać własność dopiero z upływem powyższego trzyletniego terminu. Przyjmuje się, iż wskazany termin trzech lat dla rzeczy m.in. skradzionych zaczyna bieg od daty utraty rzeczy przez właściciela (por. kom. do art. 169 k.c. [w:] Gniewek E., Kodeks cywilny. Księga druga. Własność i inne prawa rzeczowe. Komentarz, Zakamycze, 2001, źródło: LEX). W wyroku z dnia 28 sierpnia 1984 r., sygn. I CR 261/84, (opubl. OSNCP 1985, Z. 5-6,

POZ. 71) Sąd Najwyższy zajął stanowisko, które Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela, zgodnie z którym stosownie do przepisu art. 169 § 2 k.c. rzeczy, które właściciel utracił wskutek ich zgubienia, kradzieży lub w inny sposób, nie mogą przejść na własność nabywcy w dobrej wierze przed upływem trzyletniego terminu. Jak dalej wskazuje Sąd Najwyższy- przejście własności z upływem tego terminu nastąpi, jeżeli w chwili, kiedy nabycie własności stanie się możliwe, nabywca będzie w dobrej wierze.

Utrata własności przedmiotowego pojazdu przez właściciela w H. nastąpiła na skutek kradzieży, która miała miejsce 27/28 stycznia 2010 r. Z kolei, nabycie pojazdu przez uczestnika od wnioskodawcy jako osoby nieuprawnionej nastąpiło w dniu 23 kwietnia 2010 r., a więc jeszcze przed upływem wskazanego trzyletniego terminu. W konsekwencji, jedynie z tego względu uczestnik nie nabył własności tego samochodu w dniu objęcia go w posiadanie, a więc w dniu 23 kwietnia 2010 r. Nabycie własności wskazanego pojazdu przez uczestnika nastąpiło dopiero z upływem trzech lat od daty wskazanej kradzieży- tj. 27/28 stycznia 2013 r., a wówczas uczestnik niewątpliwie cały czas pozostawał w dobrej wierze, a posiadanie przez niego tego pojazdu nosiło cechy posiadania samoistnego. W ocenie Sądu, uczestnik nabył zatem prawo własności wskazanego pojazdu zanim upłynął trzyletni termin konieczny do jego zasiedzenia, który upływałby dopiero w dniu 23 kwietnia 2013 r. Skoro więc uczestnik nabył prawo własności przedmiotowego pojazdu zanim upłynął wskazany termin zasiedzenia i to z innego tytułu aniżeli zasiedzenie, przedmiotowy wniosek nie mógł zostać uwzględniony. Na marginesie jedynie godzi się zauważyć, iż ustalenie, że nabywcy przysługuje prawo własności ruchomości nabyte na podstawie art. 169 k.c. może nastąpić w trybie powództwa z art. 189 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2001 r., sygn. IV CKN 432/00, LEX nr 53108). W konsekwencji przedmiotowy wniosek o zasiedzenie podlegał oddaleniu, o czym orzeczono na podstawie powołanych przepisów w pkt. 1 sentencji postanowienia.

Mając na względzie, iż interesy wnioskodawcy i uczestnika w niniejszym postępowaniu były sporne, gdyż uczestnik domagał się oddalenia wniosku, Sąd orzekł o kosztach w pkt. 2 sentencji postanowienia na podstawie art. 520 § 2 k.c. obciążając nimi wnioskodawcę. Na wskazane koszty postępowania złożyły się w zasadzie poniesione już przez wnioskodawcę koszty, a z uwagi na oświadczenie uczestnika, iż nie liczy kosztów, brak było podstaw do orzekania o ich zwrocie przez wnioskodawcę na rzecz uczestnika.